

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Autoservis Jaroslav Veis s. r. o.**, se sídlem Zborovská 15, Plzeň, zastoupený JUDr. Milanem Zámeškou, advokátem se sídlem Radyňská 5, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2013, č. j. 9 Ca 308/2009 – 78, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 7. 2009, č. j. 5053/520/09, 43067/ENV/09, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 5. 5. 2009, č. j. ČIŽP/43/OOH/SR01/0903224.004/09/ZKN, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za správní delikt dle § 66 odst. 4 písm. b) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o odpadech“), kterého se žalobce měl dopustit tím, že minimálně v roce 2008 rozebíral odpady definované podle § 36 zákona o odpadech jako autovraky za účelem získání náhradních dílů, které spolu se vzniklými odpady shromažďoval na pozemku p. č. 360/3 v k. ú. Doudlevec a následně je prodával či využíval při opravách automobilů. Žalobce tím, že s odpady nakládal v zařízení, která nebyla k nakládání s odpady určena podle zákona o odpadech, porušoval podle správních orgánů § 12 odst. 2 zákona o odpadech.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 10. 5. 2013, č. j. 9 Ca 308/2009 – 78, zamítl.

Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a současně navrhl, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. Svůj návrh odůvodnil tím, že považuje uloženou pokutu za nepřiměřenou a z hlediska její výše za likvidační. S ohledem na svoje majetkové poměry není schopen takto vysokou pokutu uhradit.

Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 11. 9. 2013, č. j. 5 As 63/2013 – 18, vyzval stěžovatele k upřesnění důvodů návrhu na přiznání odkladného účinku a k předložení podkladů, které osvědčují jím tvrzené skutečnosti. Žalobce k této výzvě předložil kopie daňových přiznání za zdaňovací období roku 2011 a 2012, z nichž mělo být patrné, že je s ohledem na nedobrou situaci na trhu ve výrazné ztrátě, která mu neumožňuje předmětnou pokutu zaplatit. Poukázal na to, že již v žalobě k městskému soudu navrhl, aby žalobě byl přiznán odkladný účinek. Tomuto návrhu městský soud usnesením ze dne 4. 3. 2011, č. j. 9 Ca 308/2009 – 68, vyhověl. Stěžovatel byl toho názoru, že i nadále trvá situace, kdy při případnému vyhovění jeho návrhu nemohou být nijak dotčena práva třetích osob, a vyhovění návrhu taktéž nebude v rozporu s veřejným zájmem. Naopak nařízení výkonu rozhodnutí by pro něj mohlo mít likvidační důsledky.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nijak nevyslovil.

Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s.

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud při posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku poměřoval újmu, která hrozí stěžovateli, s újmou, která by případně vznikla přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti jiným osobám, a posuzoval, jestli by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Soud přitom vzal v úvahu stěžovatelem předložené kopie daňových přiznání za zdaňovací období roku 2011 a 2012, z nichž vyplývá, že stěžovatel byl v daňové ztrátě 210 008 Kč, resp. 179 024 Kč. Za těchto okolností a při zohlednění ročního úhrnu čistého obrátu stěžovatele za uvedená období ve výši 681 764 Kč a 329 044 Kč dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že by uhrazení pokuty ve výši 100 000 Kč uložené rozhodnutím České inspekce životního prostředí mohlo představovat pro stěžovatele závažnou újmu, přičemž soudu nejsou známy žádné informace o tom, že by odložení zaplacení pokuty bylo za daných okolností v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Přiznáním odkladného účinku navíc nevznikne újma žádné jiné osobě, protože uložená pokuta se týká pouze stěžovatele. K obdobným závěrům dospěl i městský soud tím, že přiznal odkladný účinek podané žalobě. Vzhledem k této skutečnosti je možné přiznat odkladný účinek kasační stížnosti pouze ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu, čímž se do právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti obnoví působení městským soudem přiznaného odkladného účinku žaloby vůči žalobou napadeným rozhodnutím správních orgánů.

Svým rozhodnutím o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2013

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu